

De hellige hallene i kroppen vår

Hydreringskoden · Kapittel 6

VERK

Hydreringskoden

KAPITTEL

6 av 10

LYD PÅ TYSK

6 minutter

Organismen vår har skapt «renrom» og «hvelv» i oss, som den fyller til randen med det reneste vannet den er i stand til å fremstille.

Organismen vår har skapt renrom og hvelv i oss, som den fyller til randen med det reneste vannet den er i stand til å fremstille. Kroppen vår er på ingen måte et åpent kar der væsker blander seg vilkårlig. Den ligner snarere en presis biologisk høyttelsesenhet med strengt bevoktede sikkerhetssoner. Til disse særlige sonene hører øynene våre, testiklene, fostervannet og væsken i hjernen og øret.

Kroppen legger ned en enorm innsats for å beskytte disse hellige hallene mot belastende ytre påvirkninger. Det vi i omverdenen forsøker med omfattende teknikker for behandling av drikkevann, fullfører kroppen vår i absolutt perfektjon. Den bruker en høyt spesialisert filterteknikk for å skape et miljø for sine edleste organer som er vesentlig renere enn resten av vannet i systemet vårt. Disse eksklusive sonene danner det nødvendige fundamentet for helsen vår og for livets videreføring.

Øyets væske gir oss alle trolig det mest innlysende eksempelet på denne streben etter renhet. For at vi skal kunne nyte et klart syn, må glasslegemet være så rent som overhodet mulig. Ettersom det består av omtrent 99% vann og knapt har egen blodforsyning, tjener vannet her ikke bare som transportmiddel. Det fungerer som et nøytralt grunnlag for at synet kan

virke uforstyrret. Selv den minste uklarhet fra uorganiske stoffer ville endre viskositeten og dermed svekke den fysiske beskaffenheten til hele mediet og synsstyrken vår.

Akkurat slik er det også med hjernevæsken vår, cerebrospinalvæsken. Nevronene våre arbeider med elektriske impulser i millivoltområdet og er derfor avhengige av et forstyrrelsesfritt miljø. Fremmede ioner eller uorganiske rester i hjernevæsken ville være massive forstyrrende faktorer som kunne avbryte den presise impulsoverføringen mellom nervecellene. Absolutt renhet er her selve grunnforutsetningen for vår mentale klarhet og en feilfri informasjonsbehandling.

For å beskytte forplantningen vår tjener blod-testikkel-barrieren og blod-placenta-barrieren som kjemisk isolerte høysikkerhetsrom. Mannens sædceller og kvinnens embryoer reagerer like ømfintlig på de minste mengder skadelige stoffer. Enkelte stoffer kan virke som arvestoffskadelige gifter og true den genetiske koden. Dersom plantevernmidler eller andre svært reaktive belastninger trengte inn i disse områdene, kunne de reagere direkte med DNA-et vårt.

I disse sonene må det derfor ubetinget råde et miljø av det reneste vann, slik at kommende generasjoner forblir uskadde. For å garantere denne ekstreme renheten bruker kroppen vår filtreringsmekanismer på molekylært nivå. Veggene i de minste blodårene våre danner den første avgjørende barrieren. Cellene deres er bundet fast sammen gjennom såkalte tight junctions, som med en sveisesøm. I disse barrierene er det innleiret kanaler som fungerer som intelligente sluser.

I 2003 mottok Peter Agre Nobelprisen i kjemi for oppdagelsen av akvaporinene. Det er nettopp disse bittesmå kanalene som utelukkende slipper gjennom vannmolekyler. De er så smale at vannmolekylene bare kan passere dem ett og ett, oppstilt som på en perlesnor. Oppløste salter, proteiner eller organiske molekyler holdes konsekvent tilbake. Slik synker konsentrasjonen av fremmedstoffer i målrommene drastisk, selv når blodserumet i resten av kroppen fortsatt inneholder betydelige mengder oppløste stoffer.

Sansenes balanse er forankret dypt i det indre øret. I endolymfen, den såkalte ørevæsken, avhenger hørselen og balansesansen i avgjørende grad av væskens presise viskositet. Ettersom vannet her i særlig grad tjener som fysisk overfører av de fineste mekaniske svingninger, ville enhver ukontrollert stofflig last forstyrre den svært følsomme mekanikken i sneglehuset. En forurensning ville forvrengte signalene og sette vår orientering i rommet i fare.

Et like fascinerende mesterverk er thymuskjertelen. Den er det sentrale modningssenteret for T-lymfocytene i immunforsvaret vårt. Denne kjertelen ligger i et fullstendig isolert, vannholdig miljø som skjermes av blod-thymus-barrieren. Her må det råde absolutt klarhet mens kroppen lærer opp sine spesialenheter. I immunsystemets skole lærer cellene å skille mellom venn og fiende. Enhver materiell last i dette området kunne forvrengte opplæringen av immuncellene og dermed øke risikoen for feilreaksjoner eller autoimmune prosesser.

Av alle disse fakta kan man utlede at kroppen vår har en dyp streben etter indre renhet. Den skaper disse akvatiske renrommene for å sikre stabiliteten og livets utfoldelse i alle dets fasetter. Et annet avgjørende aspekt ved denne fascinerende teknikken er beskyttelsen mot oksidativt stress i de svært følsomme organene våre. Renromsstrategien minimerer i disse sonene forekomsten av frie radikaler og metalliske rester som kunne angripe og ødelegge de ømfintlige cellemembranene.

Ved konsekvent å filtrere ut potensielt reaktive stoffer, blant dem kroppens egne frie radikaler, skaper organismen en beskyttet sone. Aldringsprosesser bremses, og cellenes evne til regenerering økes til et maksimum. Til syvende og sist fungerer det rene vannet her som et biologisk skjold, som lar livets byggesteiner utfolde sin fulle virkekraft uten forstyrrelse utenfra.

LYTT PÅ TYSK PÅ [ARS-AQUAE.CH](https://www.ars-aquae.ch)